

Alleenstaand, maar niet alleen

Je navigeren door de uitdagingen van een scheiding en bouwen aan een nieuw begin. Het is echt niet vanzelfsprekend. Scheiden gaat onlosmakelijk gepaard met veel verlies. Je gevoel van zelfwaarde wordt aangetast. Je moet financieel inboeten. Je voelt je gefaald als ouder en als partner.

De scheiding was voor mij een proces van loslaten, aanpassen en aanvaarden. Daar kwamen heftige emoties bij kijken zoals woede, frustratie, onrechtvaardigheid en verdriet. Vooral het gevoel van schaamte en schuld was overweldigend. Het werd me soms echt te veel, wat ook heel logisch is.

Alle alleenstaande ouders maken dat natuurlijk mee, maar voor vrouwen is de situatie wel moeilijker. We spenderen gemiddeld tien uur per week meer aan huishoudelijke taken en kindzorg dan mannen. Het zijn vooral vrouwen die instaan voor onbetaalde zorgtaken in de maatschappij. Bovendien leven we ook in een maatschappij die een loonkloof van 21 % tolereert terwijl vrouwen wel heel hard werken. Tenslotte krijgen vrouwen op het einde van de rit ook 25 % minder pensioen dan mannen.

Alleenstaande moeders liggen ook wakker van onbetaalbare zorg, van levenslang werken en van financieel afhankelijk blijven. Wij hopen dat het leven lief is voor ons, dat het geluk aan onze zijde staat. Want pech hebben, betekent armer worden in onze situatie. We zijn namelijk ongewild een kwetsbare doelgroep geworden in onze maatschappij. Ik ben heel boos op iedereen die dat in de hand heeft gewerkt of onverschillig aan de zijlijn staat. Ik vind dat zij zich zouden moeten schamen en niet ik.

Gelukkig zijn er ook veel mensen die wel steun bieden. Ouders die je financieel een duwtje in de rug geven. Een zus die samen met jou vloekt en weent. De vriendin die me laat lachen met haar gevleugelde uitspraak: 'Els, voor een stukske worst haal ik geen varken meer in huis.' De baas die begrijpt dat een adempauze niet hetzelfde is als werkverzuim. De collega die elke dag luistert naar de perikelen van je gezinsleven, want je moet het ergens kwijt. De maatschappelijk werkers en de vrijwilligers die zich elke dag inzetten voor mama's die er echt alleen voor staan. En vooral de kinderen. Die schatjes van patatjes die je overladen met liefde en zorg. De kleintjes die niet veel vragen, alleen mama en papa, liefst heel de tijd en heel dichtbij.

Mijn kleintje is net 11 jaar geworden. Hij wreef die ochtend de slaap uit zijn ogen en slenterde naar de ontbijttafel. Die stond voor de gelegenheid gedekt met Berlijnse bollen, zijn favoriete 'pateeke'. Uit de badkamer kwamen vreemde geluid van zijn oudere zus, die zoals elke ochtend voor de komende 30 minuten haar territorium opeist.

Dan komen de smsjes. Ping! Een berichtje van zijn plasmama: 'Gelukkige verjaardag lieve jongen. Zeg maar tegen mama dat ik de traktatie heb voor toneel deze namiddag.' Ping! Zijn tante: 'Gelukkige verjaardag; woehoe!' Ping! Zijn moemoe: 'Amai, al 11 jaar!' Ping! Zijn papa: 'Er is er eentje jarig! Proficiat mijn lieve schat!' Ping! Zijn vovo: Een dikke proficiat Nand! Ping! Ping! Ping! En op het telefoonscherm blonk ondertussen een foto van zijn kleine zusje. Smoorverliefd is hij op het nieuwste lid van onze keigrote familie!

Proficiat kleintje! Mama ziet je ontzettend graag!

